107

డైనింగ్ టేబిల్

ఎండ నిప్పులు చెరుగుతోంది.

నిప్పు తొక్కిన కోతుల్లా— కారు, బస్సులు, రిక్షాలు, సైకిళ్ళూ రొదచేస్తూ రోడ్డుమీద ఉరుకులూ పరుగులూ, ఎండకి కార్లో కూర్చున్న వాళ్ళూ ఉడుకుతున్నారు బస్సుల్లో, రిక్షాల్లో, స్కూటర్లమీద, సైకిళ్ళమీద ఉన్నవాళ్ళూ ఉడుకుతున్నారు. ఉస్సురుస్సు రంటున్నారు. చెమటలు కక్కుతున్నారు. గొడుగుల్లో, చెప్పుల్లో నడిచేవాళ్ళు పరుగు లాంటి నడక నడుస్తున్నారు.

రోడ్డుపక్క ఐస్ఫ్రూట్ లమ్మే కుర్రాడూ, సోడా లమ్మేవాడూ ఎండ యింకో రెండు గంటలు యిలాగే మండితే బావుండు ననుకున్నాడు ఎయిర్ కండిషన్డు హోటళ్ళ వాళ్ళూ కూల్ డ్రింక్ షాపుల వాళ్ళుకూడా ఆ మాటే అనుకున్నారు.

పేవ్ మెంటుమీద చెప్పులు కుట్టే ముసలాడు-"ప్రపంచ

కంలో పాకం పెరిగిపోనాది; పోగాల ముచ్చినాది; నేకపోతే ఈ ఎండేటి'' — అనుకున్నాడు

ఎయిర్ కండిషన్డ్ కారులో, షూటింగ్ కెళ్ళున్న సినీతార చలవ కళ్ళద్దాల్లోంచి బయటికి చూస్తూ — ''ఎండ బాగా వున్నట్టుందే అనుకుంది.

రోజూ మంటల మధ్య నడిచేవాళ్ళకీ, రోజూ నిప్పులు మింగేవాళ్ళకీ ఎండంటే భయమేముంటుంది? అలాంటి వాళ్ళు నలుగురు - నిప్పులు చెరుగుతున్న ఆ ఎండలో, — నిప్పులు పరిచిన ఆ రోడ్డుమీద — ఒక పెద్ద డైనింగ్ టేబిల్ మోసుకుపోతున్నారు.

తలమీద గుడ్డలు చుట్టగా చుట్టి, టేబిల్ తలకిందు చేసి, నలుగురూ నాలుగు మూలలు ఎత్తుకున్నారు. చేతులూపుకుంటూ, టేబిల్ బరువు జాగ్రత్తగా బాలెన్సు చేస్తూ చకచకా నడుస్తున్నారు. ఆ నడక లయ తప్పినా, నలుగురిలో ఎవరు బెసిగినా టేబిల్ పడిపోయే ప్రమాదముంది. కాని వాళ్ళకలాంటివి మొయ్యడం అలవాటే.

టేబిల్ వెడల్పు తక్కువగా, పొడుగెక్కువగా వుంది నాలుగు మూలలా పటవాలుగా వున్న టేబిల్ కోళ్ళు ఎండలో ధగధగా మెరుస్తున్నాయి. ఆ టేబిల్ మీద కనీసం ఎనిమిదిమంది తేలిగ్గా భోంచెయ్యొచ్చు.

ముందువేపు కుడికొమ్మున కాసిన వీరయ్యకి అలుపొచ్చింది. తెగ రొప్పుతున్నాడు. చెప్పుల్లేని కాళ్ళు ఎండకి

ఉడుకుతున్న తారురోడ్డుకి అంటుకుపోతున్నాయి. తెగి పోయిన చెప్పులు కుట్టించుకుందామంటే పొద్దున పావలా అడిగారు. పదిహేనుపైసలిస్తావన్నాడు. ఎవరూ కుట్ట మన్నారు. చేసేదిలేక చెప్పులింట్లో పారేసొచ్చాడు.

“ఏందిరా ఈరయ్యా తింగిరి నడక నడుత్తున్నావ్! బల్లిడకొడతావా ఎంటి కొంపదీసి?” అన్నాడు — వెనక కుక్క ఎడమ మూలనున్న పానకాలు.

“బల్లకిందడితే యింకేమన్నా వుందా? — బల్లకి గోరంత గీతడిందా సావకారు కంపేత్తాడు”— అని హెచ్చ రించాడు వీరయ్యకి ఎడంపక్కనున్న సుబ్బడు

వీరయ్య ఏమీ మాట్టాడలేదు. ఈ ఎండ అతని కేమీ లెక్కలోనిది కాదు. ఎండలో బరువులు మొయ్య డమూ అతనికి కొత్త కాదు కాని మండుతున్న ఎండకితోడు. నెత్తినున్న బరువుకి తోడు కడుపులో ఆకలి మండుతోంది! నిన్న పొద్దుననగా తిన్నకూడు. నిన్న కూలేమీ దొరక లేదు. రాత్రి మిగిలిన గిద్దెడు నూకల్లోనూ కాసిన జావ పిల్లలకే సాపోలేదు. తనూ పెళ్ళామూ పస్తే. పొద్దు పొడవ గానే లేచి బయల్దేరి తిరిగ్గా తిరిగ్గా యిప్పటికి కూలి దొరికింది

“ఎందెహె పెళ్ళినడకలు నడుత్తున్నారు! ఇట్టా అయితే అయినట్టే; యింకా అరమైలు దూరముంది. నడ

వండి నడవండి ! - అని కసిరాడు వెనక వేపు తిరిగి చూస్తూ కాసిన గంగరాజు.

ముందున్న యిద్దరూ నడక వేగం పెంచితే గాని, వెనక వాళ్ళు వేగం పెంచలేరు. గంగరాజు కసిరింది. ముందున్న వాళ్ళనే " సన్నాసి సెయ్యమంటావురా. ఇయ్యాల ఈరిగాడు పెళ్ళినడకలు నడుత్తున్నాడు. ఆడు అడుగెయ్యంది నేనేం సెయ్యను"—అని గునిశాడి, వీరయ్య

అక్కడికీ వీరయ్య ఏమీ మాట్లాడలేదు. మాట్లాడే వోపిక లేదు. తల్లోంచి కారుతున్న చెమట రొప్పుతూ ఉమ్మేసి ఓపిక కూడగట్టుకుని నడక పెంచాడు. దాంతో మొగతా ముగ్గురుకూడా వేగం పెంచారు

"అద్దదీ అట్టుండాలి — ఇప్పుడు ఏడంతాకుంది ఈరయ్య మావకి — అని సరసమాడాడు పాపకాలు.

"నరేగానోరే ఈ టేబిల్ కరీదెంతుంటుందంటా?— వంద రూపాయలుంటుందా ? — అనడిగాడు గంగరాజు

"ఓరి ఎర్రిముకమా, వంద రూపాయలకి ఒక కోడు రాదు; ఈ కర్రేంటనుకున్నా - రోజు వుడ్డు - అయిదొంద లకి పైన తక్కువ వుండదు బేరువు సూడరాదు. కర్రలా గుందా, ఇనుములాగుంది సూడు" — అన్నాడు సుబ్బడు తన తెలివితేటల్ని ప్రదర్శిస్తూ.

"ఓర్నాయనో, అయిదొందలే ఒరే నాకు తెలవ

కడుగుతాన్రూ, కూడుదినే బల్లెంకి యింత కరువెందుకురా! - మళ్ళా ఓ ధర్మ సందేహమొచ్చింది XoX రాజుకి

ఈసారి పానకా లందుకున్నాడు — “ఈ టేబులు సేయించిం దెవుడనుకున్నావ్...నరిసిమ్మం నరిసిమ్మమంటే ఎవుడడుకున్నావ్ ఆడికి నాలుగు ఫేక్టరీ లుండయ్ ఈ సిటీ మొత్తంమిమ్మీద ఆణ్నిమించిన సావుకారు లేడు.”

“ఎంత సావకారైతే మటుకి. ఆడు తినేదీ అన్నమేగా? ఎండీ బంగారం తినడుగా!” - అన్నాడు XoX రాజు.

“ఓరి పిచ్చిదవా అనుకుంటోళ్లు ఏం తింటారో నీకేం తెలుసురా! ఆళ్ళింటో ఒకపూట తినేతిండి కరీదెత్తే నీకూ, నాకూ నెలరోజులు గత్తుంది - ఎండితిన్నా, బంగారం తిన్నా ఆళ్లే తినాల. మనమేటి తింటా, మట్టి!”- అన్నాడు సుబ్బడు.

పానకాలు వేదాంతం మొదలెట్టాడు-

“అది పిచ్చిమాటరా సుబ్బుడూ! ఆళ్ళు తినేదాళ్ళు తింటారు మనం తినేది మనం తింటాం. ఆళ్ళు ఎండీ, బంగారం మింగితే, మనం గంజినీళ్ళు తాగుతాం. బెమ్మ దేవుడు ఆళ్ళ మొకానట్టా రాత్తే. మన మొకానిట్టా రాశాడు. ఆ రాత మార్చటం ఎవడి తరమూ కాదు.”

వీరయ్యకి ఈ గొడవలేం నచ్చలేదు. పానకాలు వేదాంతంమనలు నచ్చలేదు. కడుపుమండుతోంది ఎదురు వాదం మొదలెడదామనుకున్నాడు కాని ఓపిక లేక పస్తులుండటం తనకి కొత్తేమీ కాదు. కానీ ఇవ్వాళ్ళెందుకో మరీ నీరసంగా వుంది "ఒంట్లో సత్తువ తగ్గిపోయింది" - అనుకున్నాడు తనలో తాను. మరి కాస్త దూరం నడిచాక - "ఎక్కడ్రా ఈ నరసిమ్మం యిల్లు? గంటనుంచి నడుస్తున్నాం, ఎక్కడా అయిపులేదే" - అన్నాడు చిరాగ్గా.

"బయల్దేరి పావుగంట కాలేదు అప్పుడే గంటలా గుందేరా నీకు? పంటివాళ్ళ మరీ జావకారి పోతన్నావ్!" - అన్నాడు పానకాలు హేళనిగా.

వీరయ్య మారు మాట్లాడలేదు. వెనకడుగు వేస్తే ఇలాగే తోటివాళ్ళు హేళనచేస్తారని - పళ్ళ బిగువున, శక్తంతా కూడగట్టుకుని నడుస్తున్నాడు "నిజంగా సుబ్బడన్నట్టు ఈ బల్ల ఇనుములాగే వుంది ఇంత బరువుందేంటి - అనుకున్నాడు. ఈ బల్ల ఖరీదు అయిదొందలుంటుందట అన్నాడు సుబ్బడు. నాయనో! కూడుతినే బల్ల అంత ఖరీదా!

మొన్నొకనాడు. అన్నాలు తినే వేళ — కోళ్ళూడి పోయిన పీట చెక్కకోసమూ, చిరిగిన చాప ముక్క-

కోసమూ, పిల్లలు నలుగురూ పోట్లాడుకుంటే తనకి తిక్క రేగి వాళ్ళందర్నీ పట్టుకొని చావగొట్టాడు కాఫీ హోటల్లో బల్ల మీద కాఫీ టిఫినూ తీసుకోడమే గాని — యిట్లాంటి బల్ల మీద తినెప్పుడూ భోంచేసి ఎరగడు. "కుర్చీల్లో కూకుని చాకులూ, గరిటెల్తో తింటారంట - ఎట్లా తింటారో ఏంటో! కోడి కోడీ కత్తుల్తో, ముళ్ళ గరిటెల్తో పీక్కు తినెత్తారంట - ఎట్లా తింటారో!"

తప్పుకోయెహె కుంటి నాయాలా!" -వీరయ్య ఉలిక్కి పడ్డాడు. సుబ్బడు ముందు నడుస్తున్న కుంటి ముసలాణ్ని గద్దించాడు. పక్కగా, తోలు కప్పిన బొమికల గూడులా వున్న ఆ ముసలాడు తడబడతూ పక్కకి తప్పుకున్నాడు.

" ఆ ముసలాడి మీద అంత కోప మెందుకురా పాపం !" - అన్నాడు గంగరాజు.

"లేకపోతే ఏంటెహె. అడుక్కునే ఎదవ! - బేగి నడవనూ నడవడు తప్పుకోనూ తప్పుకోడు, ఇందాకట్నించి అడ్డమొత్తన్నాడు."

వీరయ్యకి అడుక్కునే ముసిలాడి మీద జాలేసింది. సుబ్బడిమీద కోప మొచ్చింది. కానీ ఏమి అనలేకపోయాడు.

సెంటరొచ్చింది. నాలుగు వేపుల్నించీ బస్సులూ, కార్లూ, రిక్షాలూ, సైకిళ్ళూ, వస్తున్నాయి. పోలీసు చెయ్యి అడ్డంపెట్టి ఆపేశాడు. ట్రాఫిక్ క్లియరయ్యేవరకూ రోడ్డు

దాటటానికి వీల్లేక పోయింది. అక్కడే నిలబడి పోయారు. నిలబడితే మరీ బరువెక్కువైనట్టుంది. పక్క కెళ్ళి కాస్సేపు దింపితే బావుండు ననుకున్నాడు వీరయ్య. కాని ఆ మాట పైకనలేకపోయాడు.

సెంటర్ దాటి కొంతదూరం నడచి, కుడి ప్రక్క వీధిలోకి మళ్ళాక అక్కడొచ్చింది నరసింహం యిల్లు "అమ్మయ్య !" - అనుకుని నిట్టూర్చాడు వీరయ్య ! పాన కాలు చెప్పినట్టు - నరసింహం ఆ సిటీలోకల్లా ధనవంతుడు కాక పోయినా, బాగా ధనవంతుడే. గేటుకి యింటికీ వంద గజాల దూరముంది. పెద్దమేడ పోర్టికోలో ఆగి మెల్లగా, జాగ్రత్తగా టేబుల్ దింపారు. తల మీద వెయ్యిటన్నుల బరువు తొలగించినట్టయింది వీరయ్యకి

"హమ్మయ్య!" అని నిట్టూర్చి తల మీద చుట్టిన తుండుగుడ్డను తీసి మొహం తుడుచుకున్నాడు.

లోపల్నించి నౌకరొచ్చి - టేబుల్ లోపలికి తెమ్మంటున్నారయ్యగారు" - అన్నాడు ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్టుగా.

వీరయ్యకి కోపమొచ్చింది. "లోపలికి తేవాల్సిన పని మాకులేదు; మీరే పెట్టుకోండి - అందామనుకున్నాడు. కాని అప్పటికే మిగతా ముగ్గురూ తలొక ప్రక్కనా పట్టు కుని టేబుల్ మెల్లగా లేపారు. "అట్టా నిలువుగుడ్డేసుకుని సూత్తావేంటి, రాయెహె" - అని సుబ్బడు కసరటంతో తనూ వెళ్ళి ఒకమూల పట్టుకున్నాడు.

టేబుల్ పేటవాలుగా పట్టుకుని అతి జాగ్రత్తగా గుమ్మాలకి తగలకుండా ఒక పెద్దహాలు నాలుగు గదులూ దాటించి భోజనాల గదిలోకి చేర్చారు. ఆ యిల్లూ ఆ రంగులూ ఆ సోఫాలూ ఆ సామాను చూస్తే వీరయ్యకి కళ్ళు తిరిగి పోయాయి. టేబిల్ చుట్టూ అందమైనవి. సరి కొత్తవి ఎనిమిది కుర్చీలు కూడ అమర్చారు. ఇప్పటి కిప్పుడు ఈ కుర్చీలో కూకుని, ఈ బల్లమీద మాంచి తిండెట్టుకుని, కడుపునిండా తింటే ఎంత బాగుంటది. - అనుకున్నాడు వీరయ్య.

డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో సోఫాలో జారగిలబడి, చుట్ట తాగుతూ కూర్చున్న నరసింహం - సిల్కు లాల్చీ జేబు లోంచి నాలుగు రూపాయి కాగితాలు తీసి సుబ్బడి చేతి కిచ్చాడు. సుబ్బడు తెల్లబోయి - "ఇదేంటి దొరా నాల్రూపాయలా!" - అన్నాడు అవున్రా ! నలుగురికి నాలుగు ! చాలదా ఏం? - అని ఉరిమాడు నరసింహం ! సుబ్బడేమి బదులు చెప్పలేకపోయాడు కనీసం మనిషికి రూపాయన్నర యివ్వాలి. ఎండలో రెండు మైళ్ళు మోసుకొచ్చాం" - అన్నాడు వీరయ్య.

"చస్తే యివ్వను నాల్రూపాయలే ఎక్కువ. నోర్మూసుకు పొండవతలకి" - అన్నాడు నరసింహం.

ఆకలితో కడుపు మండుతున్న వీరయ్య కోపంతో యింకా మండింది, ఒకడుగు ముందు కేసి - "అవున్లెండి!

మీా రెందుకిత్తారు. యివ్వారు? మాలాటోళ్ళ నోళ్ళు కొట్టక పోతే యింతింత మేడలెట్టా కడతారు. ఇసుమంటి బల్లల మీాద కూకుని పూటకి యాభై రూపాయల తిండెక్కడ తింటారు."

నరసింహం గభాల్ని సోఫాలోంచిలేచివచ్చి చాచికొట్టాడు. ఉంగరాల చేతి దెబ్బకి వీరయ్య అదిరి పోయాడు. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. పానకాలు గబగబా ముందుకొచ్చి వీరయ్యను కదకుండా పట్టుకున్నాడు. నరసింహం కోపంతో ఊగిపోతూ - తిండికి లేని వెధవలకి ఇంత పొగరా! ఎవడితో మాట్లాడుతూన్నాననుకున్నావు రాస్కెల్! ఇంకా ఇక్కడున్నావంటే డొక్క చీలుస్తాను ఫో! బయటికి" - అని గర్జించాడు. మిగతా ముగ్గురు మరేం మాట్లాడ లేక వీరయ్యను తీసుకొని మెల్లగా బయటి కొచ్చేశారు

గేటుదాటి బయటి కొచ్చాక రోడ్డు ప్రక్కనున్న పంపుదగ్గర కెళ్ళి నీళ్ళు దోసిట్లో తీసుకొని పుక్కిలించి వూశాడు వీరయ్య. వూసిన నీళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి పన్నేదో కదిలి రక్తమొస్తోంది మరో రెండుసార్లు పుక్కిలించి నీళ్ళు తాగాడు.

"ఇంత ఎదవపని చేశావేరా ఉరియ్యా! ఆ నరసిమ్మ ఎక్కడ మనమెక్కడ? అంతటోడ్ని కట్టుకుని అట్టా మాట్టాడితే వూరుకుంటాడా మరి, కొట్టక?" -అన్నాడు సుబ్బడు. వీరయ్య ఏమి మాట్టాడలేదు. సుబ్బడు జేబులోంచి రూపాయి తీసి - "యిదిగో నీ రూపాయ్" - అని వీరయ్య కివ్వ బోయాడు. వీరయ్య పుచ్చుకోలేదు ఆ రూపాయి పుచ్చుకో

బుద్ధికా లేదు నాకొద్దు - అన్నాడు. ఎవరితోనూ మాట్లాడ బుద్ధికా లేదు. మిగతా వాళ్ళుపిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా గబ గబా ముందుకి సాగిపోయాడు.

ఓపికున్నంతమటుకూ అలా నడుస్తూనే వున్నాడు. తల బరువుగా వుంది. కడుపులో మంట నోరు మంట కాళ్ళు లాగుతున్నాయి. "ఇవాళ కూడా వస్తే. జేబులో డబ్బుల్లేకుండా యింకెట్టా ఎల్తాను?" అనుకున్నాడు. ఇంట్లో పెళ్ళాం బిడ్డలు తాను తేబోయే డబ్బుకోసం ఎదురు చూస్తూంటారు, తను డబ్బు తెస్తేనే పొయ్యిలో పిల్లి లేస్తుంది.

దారిలో రోడ్డు ప్రక్క ఒకచెట్టుకింద దుమ్ములో చతికిల బడ్డాడు. ఆకలి-అలసట-బాధ-తుందుగుడ్డ పరుచుని పడుకున్నాడు. బరువుగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

ఒక పెద్ద డైనింగు టేబిల్ చుట్టూ ఎనిమిది కుర్చీల్లో- రాక్షసుల్లా ఉన్న ఎనిమిదిమంది నరసింహాలు కూర్చుని, తననీ, తన పెళ్ళాం బిడ్డల్నీ బల్లమీద పడుకోబెట్టి, కత్తుల్తో ముళ్ళగరిటెల్తో పీక్కుతింటున్నట్టు కలొచ్చింది వీరయ్యకి— ఉలిక్కిపడి లేచాడు;

రోడ్డుమీద కార్లూ, బస్సులూ, రిక్షాలూ, సైకిళ్ళు తెగ తిరుగుతున్నాయి. ఎండ తగ్గినా వేడి యింకా తగ్గలేదు. వడగాలి సాగింది,